

Sportovní odpoledne

Jsou lidé s kladným a aktivním vztahem ke sportu. Někteří se věnují jednomu sportu a ten pak celoživotně provozují, uznávají a propagují. Postupně k němu dovedou také celou svou rodinu, pokud děti včas nezvlčí a netrhnou se. Nejnebezpečnější však jsou ti sportovci, kteří milují všechny sporty téměř bez výběru, a ještě jsou v nich dobří. Ti velmi často přerůstají své rodiny a vyžadují i od širokého okolí neustálý pohyb a soutěžení. Obvykle se v dospělosti stávají učiteli tělocviku. Charakteristickou vlastností u této skupiny lidí je, že nemají žádnou představu o tom, jakou rychlostí je schopen běžet normální člověk určitého věku. Nemají odhad, kolik se dá hodit koulí, jak vysoko nastavenou laťku, či těleso lze přeskočit. Tragicky nereálná je jejich představa, co lze udělat na bradlech o stejných i nestejných žerdích. Obyčejného smrtelníka si představují jako gumového péráka s výdrží železného muže. Ani má vrozená snaživost nestačila k tomu, abych se stala miláčkem učitelů tělocviku. Pohyb pro mě byl, a stále je, radostí, ale něco není úplně v pořádku. Snad postoj, koordinace pohybů, či správné soustředění při akci, málo odvahy se odrazit. Ani sportovní stejnokroje, od lyžařských šponovek až po plavky, mi nikdy nesluší nebo nesedí. Hned je vidět, že šampion vypadá jinak. Většinu sportů jsem se naučila během povinné školní docházky nebo po ní. Plavat o prázdninách v pubertě, volejbal na střední škole, lyžovat po čtyřicítce a s krasobruslením právě začínám.

Nejodvážnější učitelka tělocviku mého života byla na Střední zemědělsko-technické škole v Opavě. V době, kdy jsem se tam učila hospodařit na poli a v chlévě, couvat traktorem s vlečkou, byla ředitelkou školy prosazována idea zdatné zemědělské mládeže. Běhali jsme na čas, přes překážky i na výdrž jako šílení. Nekonečně jsme soutěžili v míčových hrách a atletických disciplínách. Cvičili jsme hlavně venku, teprve v mrazivé zimě jsme se dostali do tělocvičny. A to jen proto, že v hlubokém sněhu tretry nezabírají.

Na první zimu jsem se těšila. Konečně přišla, a my mohli do tělocvičny. Brzy se ukázalo, že těšit se byla bláhovost. Gymnastika ukázala svou temnou stránku. Nezachránilo mě ani to, že jsem na základní škole chodila osm let do baletu. Baletní návyky s přísným našlapováním na propnuté špičky nikdo ani nevnímal. Zato žuchnutí mimo žíněnku při odletu z hrazdy viděli všichni. Baletní průprava byla spíš na škodu a vzbuzovala u mladých zemědělců posměšky. Mezičlanky, jako jsou rozběh, otočky, doskok či odraz jsem prováděla s něžností labutě, během samotného cviku se z labutě stal vyděšený mravenečník.

Obávám se, že se na několik let proslavily moje sestavy na kruzích, na hrazdě i volné cvičení – prostná. Přeskoky beden nebo koz, či skoky do vody v bazénu chodili sledovat i ostatní ročníky. Bohužel hlavně kluci. A tak hodiny tělocviku mi byly noční můrou a pro čumily populární atrakcí. Nejvíce jsem trpěla, když přišli čtvrtáci. Pravidelně jsem byla do jednoho nebo dvou tajně zamilovaná a zde, v tělocvičně, jsem ztrácela naději, že bude moje platonická náchyllost opětována.

Paní učitelka tělocviku však projevovala neslábnoucí odvahu vytahovat hrůzná nářadí a nechala nás na nich dělat cviky, které jsem znala jen z televize, z přenosu olympijských her. Tehdy jsem se osobně seznámila s kladinou, bradly o nestejně výšce žerdi a s trampolínou. Hrdinná učitelka nás povzbuzovala, jak mohla. Často na mě volala něco jako:

„Maruško, jdi do toho! Neboj se, máš na to! Odraz se! Ruce, zadek, nohy a doskok!“ A já se tedy odrážela, nebála se, vyhazovala zadek nebo nohy někam nahoru a občas taky dopadla přímo na tu hodnou paní učitelku, která nestihla podat záchranu ani sobě. Tato statečná žena měla postavu opuchlé nitě a váhu čtyřiceti kil i s botami. Nikdy mi za povalení nevynadala a jen, co jsem z ní sesedla, volala:

“Výborně, skvěle, to bylo salto jak vyšité, jen podruhé prosím na druhou stranu.”

V mém prvním zaměstnání také čpěl silný sportovní duch. Pořádaly se různé turnaje a jezdilo se na turnaje, které pořádali jiní. Úplně na špici zájmu byl národním turnaj Agrochemických podniků ČR ve stolním tenise. Náš chlapský i ženský tým byl pověstně dobrý, a hlavně všichni zaměstnanci těchto podniků turnaj bouřlivě prožívali.

Když před sportovním kláním nejlepší všechny tři hráčky onemocněly, tak ženský tým měl být zrušen. To byla těžká rána pro náčelníka stolních tenistů našeho podniku. Smutně se plížil po chodbách a bohužel mě v tu chvíli zmerčil a dostal šílený nápad:

„Marie, pojedeš s námi do Prostějova na turnaj!“ začal směle.

„Já? Nevím, co stolní tenis je. Nikdy jsem to nehrála, nemáš reálnou představu o tom, jak moc to neumím!“ Vykřikla jsem v hrůze a začala mírně couvat.

„Já vím srandičky, srandičky. Nekecej, sbal si kecky a zítra ráno v šest tě vyzvednu doma!“ přitlačil hluchý náčelník.

Nelhal jsem, stolní tenis jsem nikdy předtím nehrála, proto nechápu, jak jsem mohla kolegu uposlechnout a v šest ráno nastoupit do autobusu, směr Prostějov. Byla jsem pro náčelníka tzv. „mladá po škole“ a všem okolo nakukal, že jsem hrála na střední škole minimálně za dorost. Už jsem nemluvila. Ani jsem nemohla, hrůzou se mi sevřelo hrdlo. Vyzvolávala jsem vzpomínku na svou učitelku tělocviku a prosila ji telepaticky o pomoc. Zdálo se mi, že ji dokonce chvílemi slyším: „Maruško, neboj se, ty na to máš!“

V šatně jsme se převlékli do podnikových dresů, ten můj byl po nějaké obryni, ale to bylo to nejmenší, co mě trápilo. Na teplákách jsem si v pase udělala uzel, aby mi nespadly. Boty nebyly součástí, tak jsem si obula své jediné sportovní, které jsem doma měla, baletní piškotky.

Turnaj byl zahájen uvítacím ceremoniálem. Stáli jsme v řadě, někdo řečnil, ale já vnímala stále silněji, jak vyčnívám.

„Týmy rozchod!“ Zaduněl silný hlas a srdce mi začalo bušit. Ačkoliv jsem byla jedna z týmu, necítila jsem příslušnost. Nesměle jsem obcházela hráče abych zjistila, jak se ta hra vlastně hraje. Nikdo si mě nevšímal, všichni byli strašně vážní a nervózní. Že se hraje se stolem, páčkami a malým míčkem bylo zjevné, ostatní zjevné nebylo. Moje pochodování kolem stěny obrovské haly zastavil až hlas v ampliínu.

„Zahajují ženy, jako první nastoupí soupeřky Karlíková – Vokounová,“ další hlášení jsem už nevnímala. To první jméno bylo moje. Velitel našeho týmu mě zavedl ke stolu. V hlavě se ozval hlas zlaté paní učitelky: „Jdi do toho Marie! Ty na to máš!“.

Potlačila jsem mdloby a postavila se na opačnou stranu stolu, než stála Vokounová. To mi přišlo logické. Uchopila jsem pátku podle stylu mé soupeřky. Nejspíš to moc přesvědčivě nevypadalo, protože Vokounová otevřela pusku a opovrhlivým pohledem sjela mou ruku, oděv, až u piškotek se pousmála.

Stála jsem pěkně zpřímá, i když jsem musela připomínat spíš klauna než nebezpečného soupeře. Také rozhodčí civěl na moje piškotky, pak usoudil, že s nimi alespoň nebudu dělat černé čmouhy na parketách. Využila jsem chvilku ticha a zeptala se:

„Prosím pane, budete mi říkat všechno, co mám dělat?“ Sálem to trochu zašumělo. Stejně jako vosy poznají, kde je nedopitá kofola, začali se ostatní nehrající sportovci stahovat k našemu stolu.

Rozhodčí nejdřív tápal, ale když přečetl v mých očích strach a upřímnost, vzal to na vědomí. Tvářil se nepřátelsky, ale pomohl mi, procedil mezi zuby:

„Máte podání, míček udělá hop – hop,“ přitom ukázal na stůl, kde má ten malý směšný míček poskočit.

Napravila jsem to tam podle instrukce. Moje soupeřka byla tak vykulená způsobem podání, že vůbec nestihla odehrát. Vedla jsem 1:0! Tento štek se opakoval až do 5:0. Náčelník našeho družstva stál blízko stolu a plakal dojetím.

Ne dlouho.

Podáním soupeřky se role otočila, a pak už mě jen drtila.

Náčelník z údivu velmi rychle přešel do útoku a řval:

„Co děláš! To néé“, pak vyjmenoval několik svatých a další hrozné věci.

Vůbec nesledoval mé ladné pohyby rukou, hebké našlapování, uvolněný pohyb pánve a piruety, jež jsem metala při smečích soupeřky Vokounové. Kdyby měl náčelník nějaké vlasy, tak by si je určitě vyrval.

Šlo to naštěstí rychle. Vokounová se vzpamatovala a už mi netradiční podání nepomohlo.

Jinak však můžu s jistotou tvrdit, že o Vokounové, která byla z žen celkově druhá, se mluvilo daleko míň než o nové hvězdě z Opavy.

Vraceli jsme se domů ve špatné náladě. Chlapi ten rok byly čtvrtí, a ženy, tedy já, si ani neškrtla. Náčelník se v autobuse cestou domů vyrovnával s výsledkem tvrdým alkoholem.

Taky mi dal ochutnat rumu. Zlitý pod obraz boží si ke mně přisedl a opakoval dokola: „Neboj se kočko, to bude dobrý, budeš bomba, jsi naše naděje.“

Nechala jsem ho přitom, vůbec nepochopil, že já bomba už dávno jsem.